

PRVO DOGLAVLJE

Sofi se probijala kroz gomilu sveta. Preplavio ju je osećaj olakšanja. Ljudi su već stigli. Sve je više gostiju ulazilo u crkvu. I svi su bili doterani: dobro raspoloženi muškarci u letnjim odelima svetlih boja; zgodne žene u lepršavim haljinama cvetnih dezena. One koje su imale više obzira nosile su šešire, upadljive i živopisne, nasuprot sivim srednjovekovnim kamenim zidinama.

Šešir njene majke – ogromna kreacija sa tilom boje zlata, bio je veći od svih, što je bilo za očekivati. Marku se, baš kao i Sofi, činilo da ispunjava celu crkvu. Razlog za bilo kakvo negodovanje u vezi sa „prkladnim krštenjem“, kakvo je njegova žena želela za Artura, nije bilo dvoumljenje da preda svog sina u ruke Bogu već prepuštanje ženinim roditeljima da organizuju slavlje. Ali Širli i Džejms su živeli u savršenom selu, koje je izgledalo kao sa razglednice. Njihova umereno velika kuća imala je veliko dvorište i mogli su da se dogovore sa seoskim sveštenikom o svemu. Dakle, mesto događaja nije bilo sporno.

Veći deo onog što sledi, nažalost, bio je veoma sporan. Od početka je bilo očigledno da je Širli nameravala da ovu priliku iskoristi za veliko svadbeno slavlje koje oni, a što je još važnije – ona, nikada nisu imali. Mark je znao da mu njegova tašta nikada nije oprostila što joj je uskratio njenih pet minuta u ulozi mladine majke sa velikim šeširrom, insistirajući na kancelariji matičara i skromnom ručku.

Ali ovog puta ništa nije trebalo da bude malo, osim Artura, naravno. U prilog tome govorilo je i komotno svečano odelce za krštenje koje je Širli kupila svom unuku. Mark spusti pogled na sina u ženinom naručju, umotanog u kilometre imitacije starinskih nabora.

Pitao se da li je Artur neuobičajeno miran zbog toga što, na nekom nivou, razume situaciju u kojoj se nalazi ili, što je bilo verovatnije, zbog nedostatka vazduha.

I sam Mark se gušio. Kao što je svima poznato, Širli i Džejms su plaćali slavlja. Oni su odlučno insistirali na tome, a njegove i Sofine finansijske prilike nisu pružale nijedan razlog za protivljenje. Pa ipak, da li je Širli, pripremajući sve, morala da bude tako nepopustljivo gluva za ono što su on ili Sofi želeli? On je pre svega želeo da slavlje bude jednostavno. Sofi je želela da održi mir. Međutim, Širli je želela salvete za koktel sa šarom cveta ljiljana, veliki šator opleten bršljanom i luksuzne pokretne toalete sa daskama za WC šolju od mahagonija i karanfilima u kabinama. Njihovu zamisao o sendvičima (običnim, sa govedinom ili jajetom), ona je transformisala u poširanog lososa na hlebu sa mirisom majčine dušice i u pečeno mediteransko povrće na hlebu sa aromom paradajza. Na svu sreću, gudački kvartet je nanjušio na vreme.

„Ja sam, u tom smislu, više razmišljao o duvačima“, rekao je Širli. On zaista nije mario za muziku, ali proklet bio ako će sve biti onako kako je Širli naumila, plaćala ona za to ili ne.

Njegova tašta se namršti koliko joj je to plastična hirurgija dozvoljavala. „Zar ne misliš da je to prilično prosto?“

Dugo i značajno piljila je u njega. Mark je bio svestan da ga je njegova tašta smatrala *ne baš savršenim* mužem za svoju kćerku; ili *ne baš savršenim* zetom za sebe, što je verovatno bila tek nešto drugačija stvar.

Nije baš očekivao da trubači pobede u toj raspravi, ali Sofin otac, Džejms, penzionisani računovođa jedne korporacije, koji se u svemu priklanjao svojoj ženi, sasvim neočekivano se obradovao takvom predlogu. I Sofi je pružila svoju podršku. Tako su duvači bili na vreme angažovani i obavešteni da treba da sviraju *Oh I Do Like to Be Beside the Seaside*, *Knees Up Mother Brown* i druge vesele edvardijske pesmice koje su, kao što je Mark naglasio, bile od posebnog značaja s obzirom na Sofino venčano prezime i na Arturovo nedavno rođenje.

Širli je uzvratila cvećem. Zgledajući ga, sada, dok je sedela u crkvi, Sofi je pokušavala da ubedi sebe u to kako 'odgovor' njene majke gladiolama i gerberima nije bio ni najmanje napadan. Ovo cveće izgledalo je isto tako dobro kao što bi i jednostavno letnje poljsko, mada bi se njoj i Marku ovo drugo više svidelo.

Ali vreme je bilo divno, što je bilo daleko važnije. Sveci, grešnici i grbovi su bleštali na prozorima sa bojenim staklom dok je sunce s druge strane hvatalo zalet. Posmatrajući razne članove kongregacije gde sede povijenih glava, Sofi je sa osećanjem krivice shvatila da se molila za lepo vreme daleko strasnije nego za bilo šta drugo. U početku je pratila petodnevnu vremensku prognozu na BBC-ju svakog dana, a kasnije gotovo svakog časa, što je prilično zabavljalo Marka.

Iskreno, mogao je baš i da se uzdrži od smeha. Koliko god da je volela Marka, a zaista jeste, Sofi se ponekad osećala kao da je bez nje-gove podrške, sada, kada su bili zajedno. Pritisak joj je skočio od organizovanja – tačnije, od organizovanja onog što njena majka organizuje – događaja tako velikih razmera kakvo je krštenje postalo. Činilo se kao da svakoga dana iskrsavaju novi problemi, a Mark nije bio od naročite pomoći u njihovom rešavanju. Prihvatila je to da je on bio veoma zauzet poslom – imao je nov posao u kojem je morao da se dokaže, a i bili su u finansijskom škripcu. Pa ipak, mogao je da bude veći diplomata sa Širli i konstruktivniji u vezi sa suštinski važnim pitanjem kumova.

Na kraju je Sofi bila ta koja je odlučila da im je potreban jedan pouzdan i staložen kum i jedan uzbudljiv i uticajan. „Na taj način ćemo se u potpunosti osigurati“, objasnila je Marku.

Onaj pouzdani bila je Sesil, stara Sofina prijateljica sa fakulteta, neudata, bez dece i nastavnica u osnovnoj školi. „Ses će imati vremena za Artura jer nema svoje dece i moći će da mi kaže da li teži ka promenama ili ne.“

„I da potvrdi da je genije sa pet meseci“, našali se Mark, lako pogađajući šta je na dnevnom redu njegove žene. „A jesi li sigurna da ide u crkvu?“

„Apsolutno. Veoma je zainteresovana za religiju. Mora biti. Njena škola je u jednom od najsiromašnijih delova Londona, devedeset devet posto su muslimani, mislim da je tako rekla.“

Mark klimnu glavom. „Ali zar nije malo – recimo – drugačija? Sećaš se da nedeljama niste pričale kada je otkrila da Arturu stavljaš *pampers*.“

„Oh, prešla je ona preko toga. A svakako će biti dobro za Artura da ima kumu koja može uzdići njegovu svest o društvenim razlikama. On treba da shvati da tamo negde postoje i drugi ljudi osim njemu sličnih klinaca iz srednjeg staleža.“

„Valjda je tako.“ Mark je rešio da je ne podseća na činjenicu da njihova ulica sa preuređenim stanovima gleda na jedno od najvećih naselja za socijalne slučajeve u južnom Londonu.

„Dobro. To smo, dakle, rešili“. Sofi se osmehnula.

Za uzbudljivog i uticajnog kuma Sofi je odabrala nekadašnjeg kolegu s posla čiji otac je bio tajkun u svetu zamrznutih namirnica. Razočarala se kada joj je otkrio da će Artur biti samo jedno od njegovih desetero kumčadi, a ne, kako je ona mislila, jedino i posebno.

„Naravno“, gundala je Marku, „drugi su pitali Ričarda samo zato što on nema dece, a ima bogatog oca i dobre veze.“

„A iz kog drugog razloga si ga *ti* pitala?“ pecnuo ju je Mark.

„Zato“, uzvratila mu je u tren oka, „što je Ričard taj koji će ga izvoditi i kupovati mu šampanj-koktele i pričati mu o devojkama.“

Ubrzo nakon što su razmenili ove reči, Ričard je poslao poruku kojom ih je obavestio da se javno deklariseo i da odlazi za Njujork gde će živeti sa svojim dečkom. Ova poruka ju je zbolela. Sofi je onda povukla poziv za kumstvo i objavila da moraju pronaći nekog drugog ko bi udovoljio potrebi za onim zabavnim i uticajnim.

„Ali ko?“ upitao ju je Mark.

To je bilo dobro, iako teško pitanje koje je ponovo, čini se, palo na Sofi. Problem je bio u tome što je svaki drugi prikladan muškarac među njihovim poznanicima bio oženjen i imao svoju decu i nije imamo slobodnog prostora, materijalnog ili duhovnog, da se zauzme

za tuđe potomstvo. Kako se dan krštenja približavao, Sofi je čak razmišljala da pita poštara. Bio je prijatan, srdačan, čist i bez dece, mada, s obzirom na to da je imao devojkicu, nije bilo garancije da će tako i ostati. Ipak, bio je bolji nego niko.

Na kraju, pomoć je stigla odande odakle su je najmanje očekivali.

Njena majka ju je gotovo svakodnevno zivkala zbog zabave. „Kambozola!“ Širli teatralno uzviknu jednog jutra kad Sofi podiže slušalicu.

„Molim?“ Sofi se namršti. Na kom je to jeziku? „Ko je to?“

„Sir, draga. Treba da odlučimo.“

„Svejedno mi je, mama“, uzdahnu Sofi. Sada se već pitala da li je onaj fini čovek iz trafike raspoložen da bude kum. Najposle, ako bi joj zatrebale veze u sredstvima javnog informisanja...

„Još nemaš sreće sa zamenom za kuma, draga?“ zapitkivala je Širli, nagađajući šta je razlog nedostatku interesovanja njene kćerke za mlečne proizvode.

„U tome nemam.“

„E, pa, nikada nećeš pogoditi na koga sam nabasala danas u gradu!“ uzviknu Širli. „Na Margaret Šarp!“

Njena majka je bila u pravu – Sofi nikada ne bi pogodila. Širlin susret sa majkom Sofinog bivšeg momka nije bio nemoguć – na kraju krajeva, živeli su u susednim selima, ali srdačnost sa kojom je ona o tome govorila je bila zapanjujuća.

„Margaret! Ali mislila sam da ti se ona ne sviđa. Dok sam izlazila sa Sajmonom, ti si za nju govorila da je prosta.“

„To je bilo pre skoro dvadeset godina.“ Širli šmrknu. „Ljudi se menjaju.“

Sofi je razmišljala. Sećala se Margaret Šarp, zdepaste žene iz fabrike sa licem kao u nervoznog hrčka. Da nije iznenada postala vojvotkinja od Devonšira, bilo bi teško zamisliti kako bi se ona uopšte mogla promeniti pa da postane interesantna njenoj majci.

* Kambozola – kraljici sir kao kombinacija kamamera i gorgonzole (prim.prev.)

„Sajmonu sada užasno dobro ide“, dodade Širli kao slučajno. „On je bankar milioner, sa velikom kućom na imanju u Hertfordširu.“

„Zar Sajmon?“ Sofi uzviknu. „Mislim, znala sam da je bankar, ali...“

„Ima i bazen sa toplom vodom!“ upade joj majka u reč. „Vidiš šta si propustila!“

Sofi se nakostreši. „Mama! Sajmon je bio pre dvadeset godina. Jedva da smo se zabavljali više od mesec dana. Tebi se tada svakako nije sviđao. Govorila si za njega da je pegavi neotesanko.“

„Kao što rekoh“, reče živahno Širli, „ljudi se menjaju. Onako usput, da li se ikad čuješ sa njim?“

„I dalje mi šalje rođendansku čestitku.“ Sofi nikada nije bilo sasvim jasno zašto. Pretpostavljala je da je datum bio memorisan u sekretarici.

„Mmm.“ Majka je ćutala neko vreme. „Pa dobro, nešto mi je palo na pamet kad sam ugledala Margaret. To je očigledno rešenje tvog problema.“

„Šta?“

„Sajmon je savršen potencijal za kuma.“

„Za kuma!“

„No, zašto da ne?“ reče izazivački njena majka. „Bogat je i uspešan i divan je uzor. Arturu su potrebni dobri uzori.“

„Želiš da kažeš“, uvređeno upita Sofi, „da Mark nije dobar uzor?“ Ali čemu uopšte to pitanje. Naravno da je njena majka to i mislila. Mark je bio prodavac knjiga, a Sajmon milioner. „Znaš, nije sve u novcu“, progundala je.

„Pa, veći deo jeste. I, u svakom slučaju, sada bi trebalo da misliš na Artura. Sajmon je bogat i uspešan, on je neko s kim si još u kontaktu i neko ko bi mogao mnogo da pomogne Arturu u budućnosti. A iskreno, draga, zar vreme ne ističe?“

Sad je već stigao i seoski sveštenik – žena sveštenik, koja se Marku sviđela od prvog susreta. Bila je ležerna, srdačna i očigledno nije imala ništa protiv Markovog neodređenog stava prema veri. Takođe, ispo-

stavilo se da je iz Mersisajda i da voli FK Liverpool, o kom je bila iznenađujuće dobro informisana.

Orguljašica, jedna starica, čiji je stil Mark cenio zbog očiglednog uticaja Dosona, zavrta melodiju od koje, nakon nekoliko sekundi zbrke, ispade *Jerusalim*. Pošto je ovo bio signal, Mark, Sofi, Artur i kumovi krenuše napred ka posudi sa svetom vodicom.

Predstavljali su jedan neobičan skup. Ses, koja baš i nije bila laka kategorija i čija nespretno svezana kosa beše ofarbana u sjajnocrveno, obukla je za ovu priliku jarkoružičasti sari. Ovo ne samo što je njenom ružičastom licu davalo tamnosmeđu nijansu, već je bilo u kontrastu i sa Sofinom haljinom na preklapanje sa cvetnim dezeonom. Hvala bogu, Sajmon i Mark su izgledali pristojno i dostojanstveno. Posebno je Sajmon izgledao savršeno.

Mark je bio manje ubeđen u to. Sajmon Šarp je, očigledno, bio Sofin momak kada su oboje imali po osamnaest godina. Mada, iskreno, teško je bilo zamisliti visokog, ozbiljnog Sajmona kao tinejdžera.

Izgledao je gotovo jezivo usredsređeno i kontrolisano; ljubazan, ali ne preterano. Lice mu je bilo pljosnato i bezizražajno, a oči budne. Stajati pred njim, pomisli Mark, bilo je kao da stojiš ispred otvorenog zamrzivača.

„Je l' dâ da nije baš mnogo zabavan?“ primeti Mark. „Za drugog kuma si želela nekog ko je zabavan i uticajan.“

„Ali Sajmon jeste uticajan“, tvrdila je Sofi. „Pomisli samo koliko bi bio koristan ako Artur ikada poželi da ide u Siti*; ili da bude pravnik. Mislim da Sajmon ima mnogo veza i među pravniciima.“

Mark podiže obrve. Moralo se priznati da je Artur, iako star svega pet meseci, već ispoljavao onu vrstu eruptivne naravi koja ne bi sedela mirno u advokatskoj komori. To jest, ukoliko nije u ulozi tuženog.

„A Sajmon nije oženjen i nema druge kumčadi“, dodala je Sofi.

„Da, ali šta nam to govori o njegovoj druželjubivosti? Kao što rekoh, on baš i nije zabavan, zar ne?“

* The City – poslovni centar Londona (prim.prev.)

„Vidi, ne biramo kuma za sebe, biramo ga za Artura. U svakom slučaju, ima nešto zabavno u vezi sa njim.“

„Šta?“

„Mama kaže da je veoma bogat. Ima veliku kuću sa imanjem u Hertfordširu i bazen sa toplom vodom.“ Sofi oseti grižu savesti jer je upotrebila upravo onaj argument koji ju je veoma iznervirao kada ga je Širli iznela njoj. Ali, novac, u izvesnoj meri, jeste značajan. Kao što je, ona uzdahnu u sebi, i nedostatak istog.

„Drago mi je zbog njega.“ Mark nije bio impresioniran time. U svom bazenu, pa čak i na svom imanju, Sajmon Šarp je i dalje bio Sajmon Šarp. Da se zagreje takav debelokožac kao što je on, potrebno je mnogo više od bazena sa toplom vodom.

Mark je konačno pristao na Sajmona, budući da nije mogao zamisliti zašto bi iko, a ponajmanje bankar prezauzet poslom, želeo da bude kum detetu osobe koju nije video dvadeset godina. Nije očekivao da će Sajmon prihvatiti poziv. A kada ga je prihvatio, i to sa oduševljenjem, Mark je pretpostavio, pomalo prezrivo, da je njihova veza iz tinejdžerskih dana više značila Sajmonu nego Sofi.

Posmatrajući Sajmona Šarpa sada, kako drži Artura kraj posude sa svetom vodicom, Mark pokušava da ga zamisli oženjenim Sofi. Pitao se šta li je njegova vesela žena plave kose videla u ovoj bezosećajnoj voštanoj figuri. Opet, kao što je Sofi sama rekla, alternativa za večernju zabavu u to doba bila je sedenje sa roditeljima ispred *Dva Ronija*. Mark je mogao tačno da zamisli Džejmsa kako hrče u svojoj fotelji i Širli kako ne kapira viceve.

Bacajući pogled ka Sofi i pažljivo slušajući službu, dok je obojena svetlost s prozora obasjavala njene pravilne crte lica, njega preplavi osećaj čiste ljubavi – dobro je što Šarp nije osvojio njeno srce, što su pronašli jedno drugo, što se udala za njega i – što sada imaju Artura.

Posmatrajući Sajmona Šarpa sada, kako drži Artura kraj posude sa svetom vodicom, Širli takođe pokušava da ga zamisli oženjenim Sofi. Njoj je to bilo mnogo lakše nego Marku. *Moj zet milioner finansijer. Gospodska kuća moje kćerke u Hertfordširu i bazen sa toplom vodom.*

Šta bi dala da ovo može reći nekim ljudima u selu, posebno Veneciji Boutamli-Tart. Nekako, to nije zvučalo isto kao kad se kaže – *moja kćerka, lektor, i moj zet, prodavac knjiga, žive na Verona roudu u južnom Londonu.*

Posmatrala je svog unuka s ljubavlju – tako divan dečkić, tako lep haljetak za krštenje, takva bruka što mu je otac... no dobro. Širli uzdahnu tako duboko da se voda u krstionici zatalasa. Možda je glavna prilika propuštena, ali je barem namamila Sajmona da bude kum. Nije sve bilo izgubljeno.

Posmatrajući Sajmona Šarpa sada, kako drži Artura kraj posude sa svetom vodicom, Sofi je uglavnom osećala zahvalnost. Na njen nervozni poziv da bude kum odgovorio je sa takvim oduševljenjem kakvo nije očekivala posle gotovo dve decenije, koliko je prošlo otkada ga je poslednji put videla. Prijatna suprotnost krajnje nedostojnom Ričardu. A pošto je sa Sajmonom o krštenju razgovarala jedino preko telefona – nekakvo veoma važno preuzimanje isprečilo se za susret uživo – nije bila pripremljena na to koliko se on fizički izmenio. Bilo je neverovatno. Nije se više razlikovao od drugih ni u prostoru ni vremenu.

Nestalo je kratke plave kose iz 1986. sa razdeljkom sa strane i naočara nalik pritiskaču za papir koje su išle uz nju. Neopterećene ovom optičkom nekretninom, Sajmonove crte lica izgledale su iznenađujuće pravilno. Zgodan čak, pomisli, mada, baciivši pogled ka svom mužu, ni blizu Markovoj mešavini tamne kose i setnog šarma. Srce joj se zgrči od ljubavi kad joj Mark uhvati pogled i uzvratu blistavim osmehom. Imala je zgodnog muža, koji ju je voleo, i divnog sina. Bila je najsrećnija žena na svetu.

Poče i poslednja crkvena pesma, *Dragi Bože i Oče svih ljudi*, i Sofi je otpeva iz sveg srca. Bila je ozarena srećom kao suncem koje prolazi kroz prozore sa bojenim staklima. Pritisak pod kojim je bila ovih poslednjih nekoliko nedelja polako je popuštao. Trebalo je još samo otići na šampanjac u dvorištu njenih roditelja. Sve je bilo savršeno.

DRUGO POGLAVLJE

Sajmon Šarp je posmatrao Širli kako sa svojim unukom ponosno paradira travnjacima iza kuće. Kad mu se nasmešila i mahnula iznad glava sa šeširima, on joj otpozdravi kratko klimnuvši glavom. To što je ona sada ljubazna prema njemu nije ga ni najmanje zavaralo. Mada su godine prošle, on nije zaboravio njenu oholost kada se onomad usudio da se udvara njenoj kćerki, ni uzvike iznenađenja kada je zgrnuo zelembaće i naučio bonton, ni česta 'ljubazna' zapitkivanja o tome gde se tačno u naselju za socijalne slučajeve nalazila njegova kuća.

Posmatrao ju je kako se muči da iščupa visoku potpeticu iz travnjaka, a da pri tom ne padne sa bebom. Budalasta žena oduvek je bila matora kokoš obučena kao pile, a danas i više nego inače, u toj suknjici i sa ogromnim smešnim šeširom.

To što beše zamoljen da bude kum Arturu jeste bilo iznenađenje, ali ne i šok. Da je razlog bio novac, zaključio je čim mu je Sofi priznala da je to bila ideja njene majke. U normalnoj situaciji bi odbio takvu molbu; najposle, Sofi je bila letnja romansa od pre milion godina. Ona zapravo nije ni imala naslednicu, ali ne zato što je ona ljubav njegovog života već zato što je prava ljubav njegovog života novac. Sajmona je slabo zanimalo bilo šta drugo, i uopšte ga nije zanimalo ništa što bi se moglo isprečiti između njega i sticanja – a žena bi to mogla.

Bio je u potpunosti usredsređen na svoj posao i na gomilanje bogatstva koje mu je posao omogućavao. U međunarodnoj banci u kojoj je radio napredovao je sve više i postajao je sve bogatiji. Činilo se kao da nema prepreke njegovom usponu i bogaćenju, sve do

nedavnog dramatičnog preokreta u upravnom odboru, kada su Izaija i Avelj Vintergrin preuzeli banku.

Bio je to tipičan potez braće Vintergrin, koja su volela da udare brzo, snažno i iznenada. Njihova hrabrost i briljantnost bila je legendarna u korporativnim finansijskim krugovima. Svaka kompanija koju bi oni preuzeli, procvetala bi i sada se očekivalo da Sajmonova već uveliko uspešna banka nadmaši samu sebe. Stoga je izgledalo da se Sajmonu pružaju ogromne mogućnosti. Na dohvat ruke mu je bila prilika da se obogati i više nego što je sanjao.

Samo mu je jedna stvar otežavala ovaj srećan ishod. Bila je to, dakako, veoma značajna stvar. Vintergrinovi su poticali iz jednog od najsiromašnijih krajeva sa jugoistoka Amerike i bili su užasno ponosni na svoje korene. Ovo se odražavalo na više načina. Za početak, Vintergrinovi su s prezirom odbacili odela i kravate, dajući prednost kaubojskim čizmicama i kariranim košuljama. Takođe, imali su čvrst i odlučan stav o porodičnom životu. Oba Vintergrina bila su u braku od svoje sedamnaeste i svaki je imao po osmoro dece. Šuškalalo se da je kompanija unapređivala samo one zaposlene koji su bili u braku i imali dece – a glasine su izgleda bile potkrepljene i činjenicom.

Ovo je prilično uznemiravalo Sajmona. Ne samo što nije imao ženu ili porodicu, već je shvatio da čak nije ni poznavao nikakvu decu. Dok su njegove kolege brže-bolje uramljivale i stavljale na sto svaku raspoloživu sliku svog potomstva, Sajmonov radni prostor je ostajao prazan kao po kazni. U ovoj teškoj situaciji, u kojoj je njegova budućnost bila izložena velikoj opasnosti, Sofin poziv za kumstvo izgledao je ništa manje do čudo. Artur možda nije bio sin, ali i kumče je bilo bolje nego ništa. Barem je bio nešto što je mogao da stavi na sto.

Sajmon se sada potapša po džepovima tražeći veoma skup i super-tanak fotoapararat visoke tehnologije koji je kupio za krštenje. Dok se spremao da napravi snimak Artura u daljini, kog je baka i dalje ponosno pokazivala, jedna velika prilika u ružičastom ulete mu u kadar. Delić sekunde kasnije, Ses se snažno sudari s njim.

„Bože, izvini“, reče zadihano, podižući svoj mobilni sa trave. „Nisam te videla. Evo, baš sam htela da napravim par snimaka telefonom. Mislila sam da bi bili dobri za priredbe koje dajemo u školi.“

„Oh“, reče Sajmon, potpuno nezainteresovano.

„Nismo se pošteno ni upoznali u crkvi, zar ne? Ja sam Ses. Kuma.“

„Ses“, ponovi Sajmon jedva čujno. „Ja sam Sajmon.“

„Čula sam za tebe. Bankar, je l' tako?“ Odmeri ga provokativno. „Je l' misliš da bi trebalo da otpišu dug?“

„Svakako ne“, odgovori smesta Sajmon. Što veći dug tim bolje. Dug je značio kamatu, a kamata je značila profit.

„Hmm. Pretpostavljam da bi bogataš iz Sitija tako nešto i rekao. Šta misliš, je li ovo šampanjac iz Fertreja?“ Mahala je skoro praznom čašom ispred njega.

„Nemam pojma“, reče ravnodušno Sajmon.

„Pa dobro, odakle god da je, popila sam ga previše“, dobaci veselo Ses, posrćući.

U drugom kraju dvorišta, Sofi je pokušavala da razgovara sa starom prijateljicom dok je istovremeno držala Artura, kog tek što su joj ponovo predali. „Užasno se vrpolti, draga“, reče zvanično Širli, tutnuvši joj u ruke zamotuljak koji se batrgao.

Sofi pogledom potraži Marka. Stajao je na izvesnoj udaljenosti sa grupom njihovih prijatelja i zabacivao glavom da bi se nasmejao između gutljaja šampanjca. Ona još nije ništa popila. Lagani drhtaj nerveze prođe kroz nju. Zar nije već bilo krajnje vreme da Mark pri-pazi na Artura?

„Kada si rekla da se vraćaš na posao?“, otezala je Džulijet u govoru.

„Kada Arturu bude šest meseci, početkom septembra. U stvari, za dve nedelje.“ Sofi oseti silno uzbuđenje zbog pomisli da će ponovo pokupiti svoju torbu za posao i da će skockana, namontirana i na visokim potpeticama otklepetati iz kuće. Koliko li će to biti drugačije od bazanja unaokolo u japankama i obučena apa-drapa.

* *Fairtrade* – „poštena trgovina“ – široko rasprostranjena inicijativa kojom se zemljama u razvoju želi dati veće učešće u svetskoj trgovini (prim.prev)

„Ti ćeš pre nego ja“, zevnu Džulijet. „Ja nisam mogla smisliti posao kad sam rodila decu.“

Sofi se osmehnu u sebi. Džulijet nije mogla da smisli posao ni pre nego što je rodila decu. Nakon fakulteta, na kom su se upoznale, Džulijetin radni vek se sastojao od jednog pokušaja, bez mnogo volje, da započne posao sa dostavom hrane naručene poštom. Kada su Kassandra i Orlando došli na svet, povukla se u udobnu učmalost porodičnog doma njenog muža u Velsu.

Ipak, Sofi joj nije zavidela. Sigurno je lepo biti bogat – ne moraš da hodaš po finansijskoj ivici koja je usledila nakon Markovog nedavnog i neočekivanog otpuštanja s posla. Ali, biti udata za onog neotesanog i zajapurenog Herija umesto za Marka – to ne bi bilo lepo. Ne, nikako.

Nevezano za to što su finansije tako zahtevale, Sofi se nikada nije ozbiljno nosila mišlju da ne nastavi svoju karijeru. Dok je ostajanje kući s Arturom imalo svoje pozitivne strane – njega, pre svega – znala je da će joj puno materinsko radno vreme na kraju ipak dosaditi. Kako se porodiljsko odsustvo primicalo kraju, tako je ponovo bila u stanju da čuje zov sveta, posla koji je vuče i doterane linije.

A upravo sada, čula je zov alkohola. Hitno. Krajičkom oka videla je Marka kako ispija svoju čašu i uzima drugu sa tacne koja beše proneta.

„Vidi“, očajnički reče Džulijeti, „Ne misliš li da bi mogla otići i doneti mi...“

„Oh Bože. Pogledaj ih. Kesi! Lando! Gde li je ta njihova prokleta dadilja?“ Džulijet skoči za svojom decom.

Nešto visoko i ozbiljno se sad pojavi kraj Sofi. „Doneo sam ti piće“, zvanično reče Sajmon Šarp.

„Kako je to naprosto divno od tebe!“ Sofi zgrabi čašu za kojom je žudela i nasmeši se kada Sajmon pokaza minijaturni digitalni fotoaparat. Ona razvuče osmeh kad njegov prst pritisnu dugme. Kako je to ljubazno od njega što želi da napravi toliko mnogo fotografija svog kumčeta. I dirljivo, jer se trudio da napravi apsolutno pravi snimak. Zurila je u objektiv fotoaparata koji ju je zumirao. Izgledao je veoma

skupoceno, ali šta Sajmonovo nije skupoceno? Njegovo odelo, bilo je očigledno od kašmira, dok mu je koža imala onaj skupi izgled posle brijanja na mokro u salonu u Ulici Džermin, sasvim drugačijeg od Markovog – na brzaka i sa mnogo ožiljaka.

„Užasno mi je žao zbog toga što čujem za Markov posao“, promrmlja Sajmon svojim prilično nazalnim glasom.

Sofi se nakašlja u čašu. „Žao? Kako to misliš?“

„Što je otpušten s posla i tako to.“

„Odmah je dobio nov odličan posao“, reče Sofi u odbranu. Ko li je bio, pomisli razjareno, tako indiskretan te je izbrbljao Sajmonu o Markovom nedavnom i kratkom poslovnom neuspehu? Tad spazi majku gde juri za dostavljačem hrane koji je nosio kulu od princes krofni. „Mesta za *croquembouche!*“ začurlika Širli.

„Tvoja majka nije spomenula da on ima novi posao“, primeti Sajmon.

„Nisam ni mislila da jeste. Ali, u stvari, on je upravo predložen za direktora prodaje jedne nove izdavačke kuće.“

„Predložen?“

„Ako bude uspešan, dobiće posao za stalno. A *biće* uspešan“, Sofi reče privrženo.

„Da li je to, onda, dobro plaćeno?“

Sofi se trže zbog takve otvorenosti. S druge strane, bilo je jasno da je Sajmon veoma ozbiljno shvatao svoju dužnost kuma, u finansijskom smislu, sudeći po debelom čeku uplaćenom na bankovni račun koji je otvorio za Artura u banci *Kouts*. Njihov sin je sa svojih pet meseci imao veći raspoloživi kapital nego oni sa ukupno preko sedamdeset godina; to je bilo prilično otrežnjujuće saznanje.

„Nije loše“, reče ona, što je otprilike bio rezime. Markova nova firma bila je mala i neafirmisana. Za njega je bio izazov da je učini velikom i priznatom. A tada bi ubrao pohvale.

Sajmon oseti prezir. Muž je bez sumnje zarađivao siću; znao je, iz ličnog iskustva, kako su otpušteni radnici koje je zapošljavao bili patetično zahvalni što će ponovo imati posao. Njihova spremnost da

prihvate bedne plate je nešto što je on u prošlosti nekoliko puta iskoristio. Posmatrao je Marka kako stoji na suncu i smeje se i pitao se zbog čega li je, zaboga, toliko srećan, s obzirom na njegovo očigledno siromaštvo. Sajmonu je bilo neshvatljivo – kako neko ko nema nekoliko miliona u banci može da bude zadovoljan.

Osokoljena šampanjcem, Sofi je ocenila da je na nju red da postavlja pitanja.

„Znači, Sajmone, nisi se oženio?“ upita vragolasto.

„Ovaj, ne.“ Sajmonovo srce je lupalo. U banci je bio spreman na takva pitanja, ali bio je užasno šokiran što ga direktno ispituju o najosetljivijoj od svih tema usred svetlim suncem obasjane proslave krštenja.

Ipak, svoj šok je sakrio od Sofi. Šampanjac na prazan stomak ju je dovoljno oraspoložio da nastavi sa ispitivanjem.

„Ali nekome bi bio divan muž“, zadirivala ga je.

„Mislim da nikada nisam pronašao pravu devojkicu“, promrmlja Sajmon. „Vidiš, nijedna nije bila ravna tebi“, doda blago.

„Oh, Sajmone!“ Sofi prasnu u smeh. „Kako da ne!“ Pomalo zbunjena, ona pokuša da promeni temu, što i jeste bio njegov cilj.

„Uskoro se vraćam na posao“, reče uzbuđeno.